

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

helyben házhoz hozva:
Egész évre . . . 8 ft.
Fél évre . . . 4 -
Negyed évre . . . 2 -

Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal megszelte árjegyzék szerint számít.

Kiadó hivatal:

Nadasch, Muzsik és Partice
könyv- és könyvnyomtatás
a város házában, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.

vidéken postán hozva:
Egész évre . . . 8 ft 60 kr.
Fél évre . . . 4 - 30 -
Negyed évre . . . 2 - 15 -

Hirdetéseket lapunk számára a fentebb valaminél minden nagyobb külföldi hirdetési irodák elvállalnak.

Szerkesztési iroda:
Széchenyi 106. szám,
hová minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Bemutatók, levelek nem fogadhatók el, közzététel nem vállalunk.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvtalajában nyomott „regény-csarnok” csatolatik mellettek gyanánt.

Nyílt szó az „Árpád emlékszóhoz” ügyében.

Mindig óvakodtam nyilvánosan szót emelni oly közügy érdekében, melynek sorsa legkevésbé függ egyes egyén óhajától, akaratától; különösen óvakodtam pedig azért, mert szavaimat sokkal jelentéktelenebbnek ismerem, semhogy teljesen biztosítva érezhetném magamat a közvélemény laikusabb része által táplálható azon feltételek ellenében, hogy csak azért hangzanak el a pusztában szavaim, mert ezek a magyar társadalmi életben vezérszerepet nem játszó egyéntől erednek. — Közel egy évtizede annak, hogy először javaslathoz hoztam a halhatatlan és legdicsebb Honoszerző emlékszóhoz, s ambar az eszme ezrek és ezrek kebelében édes visszhangra talált, a sajtó közönye miatt csakhamar lelohadt a felköltött érdeklődés, ugyanígy, hogy maga az ügy most is ott áll, hol elrejt, a kezdet elején. Csak egyszerű polgári kötelességet vélek tehát teljesíteni, midőn az ügy érdekében újra szót emelni bátorodom.

A „Pesti Napló” által a Szent István szoboralpára megkezdett gyűjtéssel az ezredéves emlék kérdése oly irányba terelgetett, mely méltán kétségbe ejtheti mindazokat, kik az ezredéves ünnepélyvel a honalapítás világtörténelmi jelentőségű, dicső eseményének megörökítését óhajják czélba venni, elérni.

A honfoglalás eseménye Szent István szobrával meg nem örökíthető, s így az ezredéves ünnepély jogszertű tárgyát a szobor leleplezése már csak azért sem képezheti, mert az a honfoglalás eseményével semmi okozati összeköttetésbe nem hoz-

ható, s ha már épen az ő, mint az első magyar nemzeti királynak bizonyára magasztos emlékét akarnók jubileumszerűleg megünnepelni, ez csak 118 év múlva az 1000-ik évforduló alkalmára volna ok- és időszerűleg szóba hozható; de mindaddig, s pedig a honfoglalás ezredéves ünnepére való minden tekintet nélkül, neki is csak oly következtetéssel emelhetünk szobort, mint bármelyiknek jelesebb magyar nemzeti királyaink közül. Honalapítója Magyarországnak csak egy van, és ez Árpád, a honalapító vagy honfoglaló czíme tehát egyedül Árpádot illetheti, mert ő veté meg alapjait azon államrendszernek is, melyet Szent István egész teljességében kifejtett.

Magyarok! Magyar polgárok és lelkes honleányok! Ne hagyjátok a legdicsebb Honalapító, a halhatatlan Árpád fejedelem s hadvezérei emlékszóbrának szent ügyét bukni! A honfoglalás ezredéves ünnepélyének csak a Honfoglaló szent emléke képezheti egyedül, legjogosabb és legméltóbb tárgyát csak ez adhat annak valódi magyar nemzeti jellegét. Vessétek ezt jól szívetekbe, s ne feledjétek soha azt, a mit Szabó Károly jeles történésznök „A magyar vezérek kora” című kiemelt munkájában a honfoglalás szeresés és dicső végrehajtására hivatott Árpád fejedelem fmagasztos egyéniségének jellemzésével mond, hogy: „Árpád, mint a legdicsebb honoszerző és kora legnagyobb hadvezére, Árpád mint a legbölesebb kormányzó s személyében is mint a legemesebb ember, kortársai hódoló elismerését és a késő maradékok halájtát (melyet oly kevéssé igyekszünk leróni) a legméltóbban meg-

érdemelte, s nevének, míg magyar él, örök emléket alkotott.”

Karolja föl ez ügyet első sorban is a hazafiás sajtó, a magas kormány és a főváros, hassanak lelkesítőleg s rendezzenek országos gyűjtést, mert ez emlékre, hogy az magához valóban méltó is lehessen, háromszor, sőt négyszer több szűkegetlünk, mint az eddig emelt s emelendő szobrokkal.

Én mindig, remélem, hogy a legszebb siker elmaradhatlan, s a legszegényebb sorsú is sietve föladja fillereit, csakhogy ezen nemzeti ügy diadalra juttatásának ő is részese, előmozdítója lehessen.

Magyar polgárok és lelkes honleányok! Az idő elérkezett, föl tehát tette! — Nyujtsd következő példát először is a hazafiás sajtó az által, hogy az Árpád emlékszóhoz alapjára széles e hazában gyűjtést indítsd, s ne találkozzék egy hirlap sem, mely e nemzeti czélra gyűjtő rovatot nem nyitja s vezetne; mert csak akkor, ha ez már tényre vált, juttathatja biztos diadalra a szent ügyet a lelkesülni tudó áldozatkész magyar hazafiás!

Borsódi Szilágyi Dező.

Az orvosi honoratióról.

Mikor legjavában s legjobb izmet eszik akkor szajlatják be érte a szabályt, hogy „jöjjen rögtön, mert a nagyságos asszony mindjárt meghal.”

Mikor vetkőzödik, s szeméit már is elfogja egy édes álom szünnyakáló előzetze, bezöreg a Nagyhencze-gi uraság kocsisa, hogy: „nyujjon a doktor, de mindjárt ám, mert az úr halok!”

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Emlékezés.

Három napig körülben,
Beh údvizitlen éltém. —
Heh, hogy az rópké pereczkét,
Elmulott észrevétlen. . .
Most hosszú, nagy időn át,
A bibájos napoknak
Emlékei a múltból,
Sugárként átragyognak;
És méla, bus maganyban,
Mint Elms-láng, fölvetődnek,
Hogy édes kejei merengjek
Képen a mult idonek. . .
Minduntalan élemtüsz,
Mindig más-más alakban,
Majd búsan, majd vidáman,
Tetszelgő-ontudatlan.
Itt, — mint Psyche remegre
Száll esősd akaimra,
Amott, — mint búské Daphne,
Csókantól megriadva,
Diána vagy s haragra
Gyulsz most, mert atolelek,
Juno vagy, hogyha kérded,
Vaj! szép vagy-e szememnek?
Ophelia e perezhn
Gyórtve kéteylek, —
Es fágató szavakra
Hú szíved osszerendül. . .
Im felénk Desdemóna,
Ki esküszik búseget,
S mert nem hiszek, — sohajtvá
Mondod: nem kell az élet! . . .

De jo a búsn perze:
Megered könyved árja,
S emlékeztet e válas
Kesergő Juliára. . .

Amarant

Egy cigarettel!

(Canserie.)

Géza báró közönyösen pillantott a lobogó lángokba, hanyagul dölve a márvány kandalló párkányára, míg a fái halkán dőltek a „nap és hold” című operette legszebb dallamát: „már az igaz; kellemes az!”

Közél hozzá, bájos neje Olga baronne hanyagul dolt egy indiai ringaszékbe, miattal piciny, piros atlasz papusba bújtatott lábai könyörtelenül cibáltak egy hófehér „king charles” torzonborz szőret. Olga rózsás ajkai durcásan voltak felvetve, mely bizonyos jele volt boszankodásának. E perczben hirtelen mint egy nyíl kelt fel helyéről, haragosan fordulva férjéhez: „Géza! „Nos, ma chère amie?” fordult kérdőleg nejehez a báró.

„Kérem hagyjon fel már egyszer azzal az illetlen dudolással, ön jól tudja mennyire fölizzgatja az idegeimet!”

Géza ajkain s szavakra alig észrevehető gnyomsoly vonult át, és hanyagul is észrevehető volt az, midőn most hidegen mondá: „Ah kedvesem, ön ideges is? Ezen szép tulajdonságát még nem voltam szeresés ismerhetni. Különben ha kívánja asszonyom, ugy énekelnem elhallgatom.”

„Nem kívánom, hanem parancsolom!” kiáltá Olga méregtől kipirulva, míg lábával türelmetlenül dobolt a parketten.

„Pardon, feledém, hisz a szép baronne csak parancsolni szokott” folytató Géza gnyusan hajtvá meg magát.

E párbeszéd után rövid ideig néma csend állott be a házastársak között. Olga folytató a „bíjnyval játékok” mig egyszerre a kedvencez öleb megvanya urnoje szeszélyt, eléggé udvariatlanul, éles fogvaial annak rózsás lábaiba harapott. Olga fájdalmasan sikoltott fel, é, egy merész lökéssel, egy messi szögletbe röpítette a „bíjnyt”, ki meg onnan is harczra kúszott, fogsicsogatra pillantott vissza reá. Géza káró úgy ton, mintha észre se venné e kellemetlen jelenetet, finom nonchalansszal vontá elő szivartárczáját és rágyújtott egy illatos cigarettre, melynek kékes karikái kerengve szálltak fel a selyem mennyezet felé.

E manueverre Olga bágyadt arca még halványabb lett. Szemei szikrákat szórtak, midőn most fezté között mormoló: „neveletlen.”

„Parancsol asszonyom?”

E hideg, kimért hang még jobban felforrasztá Olga véret, reszketve a dültöl, magánkülvil kiáltá: „Hogy meszél ön, engedelmem nélkül houndoironban szivarozni? Nem mondtam-e már százsor, hogy ezt nem tűröm; erti, — nem . . . türom!”

„Bocsánat édesem, tilalmát feledém, jövőre jobban vigyázzok majd arra, legyen erőf meggyőződve!”

Olga e nyajas szavakra nem hallgatott, toporzékolva kiáltá, mig a méregtől kájszóit könyvek rezegtek szemében: „és még hozzá annak a haszontalan idának a cigarettjeit meri szívné neje szobájában. Ez mégis sok!”

„De ugyan kérem, honnan veszi ezeket az orlüt gondolatokat?” kérdé Géza megvetőleg pillantva nejeire.

Olga nem felett; kimerülten dobta magát a pam-lagra, és hevesen zokogott.

„Mon dieu! Mia carina! Nyugodjon meg kissé, mi-csoda magaviselet ez egy főrangú hölgytől, voszekedni mint valami tenyeres-talpas paraszt asszony; ha valaki

Zombor sz. kir. város nagydémü közönségéhez!

F. hó 2-áról kelteve egy levelet vittünk Jakabffy Gábor hely. színiigazgatótól, mely beünket valóban legmégjében megindított.

A közönyvön süjtött Thalia sír föl e sorokból, s nincs magyar ember, a kinek ne fájna, ha a magyar Thalia nyomorban teng.

Mi e levelet, miután az abban panasztolt bajt nem magán, hanem közügynek tekintjük, közöljük egész terjedelmében. Olvassa a n. é. közönség s győződjék meg arról, hogy a magyar színészet iránti közönye sokféle-kép vet árnyat hazafiságára.

Olvassa a n. é. közönség, s győződjék meg arról, hogy mily áldozatokat kell egy színiigazgatónak hoznia, hogy hivatásának csak csekély mérvben is mefelelhessen, s mily deprimáló hatással van az reá, ha a közönség ignorálja.

Mi nem Jakabffy úr érdekelén szönlük föl. Az egyéni bajokkal nem foglalkozhatunk.

De mielőttünk a magyar színészet lebeg, melyet Jakabffy úr társulat is némileg képvisel.

És fájtalom tölti el keblünkben a tudatra, hogy Zombor sz. kir. város közönsége könnyű szívet tudja azt elnézni, hogy színészek nyomorognak.

Hiszen elégéség volna csak az magában, hogy ok e városban a magyarság érdekeit mozdítják elő — arra nézve, hogy minden magyar ember pártolja őket.

Ne kritizáljuk a társulatot.

Talán nem olyan, a minót kifejelett műtercéinkü követel . . .

De hiszen akkor hibát követelt el a társág, mely nem informáltatta magát előbb minntsem az engedélyt nekik magára. Amde ez nem áll.

Szemeszeink iparkodók és buzgók . . . Ők töltik telhetoleg végük nehéz hivatásukat.

Számoljunk a viszonyokkal s körülményekkel, midőn megítéljük őket.

Mi fordulunk köré szöval a n. é. közönséghez, — kegyeskedjék szímeszeinket pártfogásába venni.

Hozzon áldozatot, ha annak tekinti színházba me-netet, — s ne engedje, hogy innen egy színiigazgató koldusként távozzék.

Erre kérjük mi a közönséget, s hogy e kérésünk mennyire jögszult, bizonyítsa az itt következő level: „Tekintetes Szerkesztő úr!

A társulatomról becses lapjában hozott kedvezo bírálatok egy nagy kérésre bátorítanak fel. E kéréssem abból áll, kegyeskedjék Tek. Szerkesztő úr a n. é. közönséget a színtársulatunk melegebb pártolására felszólítani, azon kijelentéssel, miszerint a közönségnek ily lánnya érdekelése, hogy ne mondjam közönségese-mellett teljes lehetetlenség az igért új darabokat eloadatnom, s így nem én vagyok hibás, ha programomhoz hi nem maradhatok. Amint azt Tekintetességem is jól tudja, egy új darabnak jogdíja 20—25 frt, homét vegyen én azt elő, midőn a napi jövedelmekből alig vagyok képes társulatomat élelmezni, nemhogy, amint az határozott számdékom volt, új darabokat, új eröket szerezzek. A hely-

zetet részletezve, így áll: a héreletekből minden eloadásra eszik 32 frt, napi bevétel a héreletekből 8-10-15, legfeljebb 20 frt; ebbol napiköltségen minden eloadásra (te-mere, zene, színlapok, világítás stb.) legalább 30 frt. Hol marad most a nagy gage-fizetés és óriási mellék-kiadás-ok? Bizony sajnos, hogy Zombor sz. kir. város, ahol ál-landó magyar színház létesítésén fáradoznak, tengeni hagyja a magyar színészetet, míg ugyanott a szerb társulatok a legnagyobb pártolatsnak örvendnek.

Esedezem tehát meggyeszer, kegyeskedjék, ez értelemben, nagybecsült befolyását a n. é. közönség felhasználni, hogy legalább ezt a rövid időt f. hó végéig mit még itt töltünk, tisztességesen kiühzhasznuk, s ne legyek kénytelen adósságokkal terhelve, vagy ingóságaimtól megfosztva, Zombort elhagyni, hanem kedves em-léket víve magunkkal, becsülettel válhassunk meg.

Kéréssem ismétlése mellett maradtam még tisztetlettel

Zombor, 1882. február 2-án.

kész szolgája
Jakabffy Gábor színiigazgató.

Vidéki levelezés.

Zenta, 1882. február 1-én.

— Farsangi kronika. Közgyűlésék. Hídügy. Járásper vége. Vegyes. —

Carneval herceg egy hozzá hübb és ragaszkodóbb ember, mint Zenta, keresse sem találna, hal — halat követ, az arbor valóban zavarba jön, miként tegyen eleget a sok meghívásoknak. Január 26-án volt ismet a szerb-olvaso-egylet táncgyűlése, közönségesen látogatott szokott lenni, de az idén oly tolongás volt, hogy a táncgyűlés felátalásig csak szünóra után holdhóhatt igazán Terpszihore-istomónk Szerb polgártársaink tul tettek magukon, mert reggeli 4 órakor váltig hajtogatnak „soh'sem halunk meg”, no meg egy kissé a — literes üvegek is.

Nem csak a balának vagyunk bőviben, hanem a közgyűléseknek is, mult hó 29-én volt a takarekpenzár közgyűlése, 31-én városi képviselő gyűlés, d. u. 5 órakor gözfürdő, 3-án lesz az általában takarekpenzár közgyűlése, és meg — isten tudja hány kok- és magán-gyűlés.

A takarekpenzár és a gözfürdő közgyűlése kevés érdekes mutatott föl, előbbi az 50 fittal béhezett részvényei után 15 frt osztalékot ad, utóbbi pedig az elnöki jelentés szerint 6000 frt deficitet eredményezett, hallatszik hogy a városi tanács-hoz fog az Igazgatóság egy kérvényt benyújtani anyagi segélyért, ezen kérvényt melegen ajánljuk a Tanács pártfogásába, bár volna egy ilyen közhatalni intézményt felszólítani amál is inkább, mert a furdó jelenleg már teljesen fel van szerelve, és Zenta városi közönségének erre szüksége van. A takarekpenzár ügyi csendben folyt le, azonban új hallatszik, hogy a részvények egyike valami hamisítást követett el a választmány megválasztásánál, errol jóval helyesebben esztog tobbat.

Érdekes volt a városi képviselő testület közgyűlése, a meyniben tobbrendbeli igen fontos ügy lett elintézve. Az 1882. évi költségvetés, mely immár harmadszor tárgyalhatik 14000 frt kiadási többletet tünet fel, e hány a közlegye egyrészenek bére adása, illetoleg annak felszántatása által fog fedezetelni.

Befejezt nyert a sokszor említett hid-ügy is, t. i. a sze-gedi hídépítési főmérnök véleménye jelentése elvasztatott fel, mely szerint e hídnek renoválása 95000 ftba kerül és akkor még vagy 15 évig fenn lehetne tartani e híd. Ezen ügyhoz Kathy József gimnasiunai igazgató is hozzá szólván, számokkál és adatokkal kimutatta, miszerint e hídnek további fenntartása a városnak hatványára van, ugyanis annak felépítése 250000 frtba, eddigi

Hát mikor reggel tájban kikállódik a jó petyhüdt ágyból s felszemevel még az álom világában, a másikkal meg elévli a „hosentrager” sorját s vizárára agasztja a vállára, a cipője fölét letépi, a mellényét kifordítva veszi föl s akkor toppan be hozzá egy rémletesen meg-nyúl, jöved arca nézber, hogy: „aj! a kisasszonynak iszonyú migránje van, jöjjön hamar!”

S legkivált siralmas állapot az, mikor éjfélját a felesége fúrós fejét ringatja kebelén, s olyan istenesen álmódja a házias élet örömeit: ablakon zörren egy durva öklök koppantása: „kelen föl a doktor úr, mert a Kasz-nárné onsga halálán van!”

Ez az orvosi praxis . . .

Kiveszik a szájából a falatot, nem engedik meg-igazítani a félrecsúszott nyakkendőjét, kiragadják a felesége ölele karjai közül, veszik szöben, hóban, fagyban, sárban, tűzön, vízen keresztül, — kolerás betegül, hümös gyerekhez, betegágyas asszonytól, korhely agg legényhez, — lesik arczáról a bizató szót, imádják a tudományát, hogy segítsen, s mikor azután Aesculap megemberelte magát s beigazította a kifehezamodott lábadat, — meg-szorongatod a doktor kezeit, s ezer köszönet között be-lenyomsz a markába: három beteg flórest!

Hát járja ez?

Hát illik ez?

Azért járt-e fenn Bécsben hogy esztendeig vagy 5-ig is az egyetemen, turte rideg profeszora bösztántá-sait, boncolta holt leány keble halmaít s szitt mellé buzós virsingtét, járt ispotályba, ascultált, vacillált és oscillált, vizsgáttotta a házi asszonyát levigott emberfülekkel s végre kiállott egy olyan rigorosumot, a mitől minden hazaszala ég felé meredt, hogy mikor azután a fard-sága díjat kéri: egy-két forinttal akarják megboldogítani?

Nem igazság!

Százszor nem igazság!

A doktorunkat becsüljük meg, — a doktorunkat fi-zessük meg . . .

Szönlük pedig leginkább a tehetős úri osztályhoz . . . Hiszen a szegény pórnép nem képes úgy se fizet-ni, s az orvos iránti tartozását cedálja az atyáuristenre, a ki tudvalevőleg nagyon kecsélemes fizető . . .

Fizessen az, a kinek módjában van.

Ha azonban e felszólalásunk pusztában elhangzó kiáltás, nyugodtan meg Aesculap hívei hogy így van ez manap mindemmel.

Fizetség dolgában mindegyikünknek fölkapok az álla. Inyen kívánunk mindent, — s potom szölgálatokkal akarunk visszatéríteni farsdagsos munkáikat.

Magunk is, hogy az orvosi kar érdekelében e czik-künket megírtuk, legalább is azt követeljük házi dok-torunktól, hogy i n g y e n kúráljon már most.

Csakhogy a mi betegsögunket meg se kúrálhatja; mert olyan receptet nem írt még orvos, a mitől a praec-nuramus szaporodik.

Pedig journalisztának egyéb baja nincs . . .

M. Gy.

látna, az egre ez nem chie! „Kérem”, folytató a báró nevetve „ne sirjon az istenért! Ki nem állhatom a síró nőket. Ön oly bájos, oly kedves, de ha sír, szemem megdagadnak, orra veresedni kezd, brrr! brrr! Kérem hagyja e színpadi jelenetet, biztosítom, hogy semmi kedvem, sem akaratom nincsen e sós könnyeket lecsökölni! Ime igyon egy kis vizet, az majd le fogja huteni vért.” E szavak-al egy kristály poharat nyújtott neje felé, ki azonban hevesen lökte azt vissza, míg az a padlatra esve, ezer darabokra tött!

„Ömek valóban illetlen magaviselete van, édes Olga. Most magára hagyom, a vihar legjobb, ha csendben tombolja ki magát. Reményem, hogy az esteli so-iréég észre tér. Adieu! Au revoir!” Géza ezzel távozott, haragosan csapva be maga mögött az ajtó, arca komor volt, de hamar felderült az, midőn az eloterében Na-nettet, neje bájos komornáját pillantá meg.

„Chère petite Nanette, mennyire sajnálom, urnője ismét rossz szeszélyben van”, szölt mosolygva a báró, megsimogatta a madmoiselle rózsás, fehér arczát.

E résztvezo szavakra a komorna csak egy vértá-ni tekintettel felelt, míg szeméit ellenállhatlan coquet-terriával szögezte a báró arczára.

Géza felvillanyozta e tekintettel lelkesülten foly-tató: „Mily boldog, ki ily rózsás kedélyű kincsessel bír-hat mint ön bájos Nanette mily boldog, ki —”

E szavait a báróné szöböhöl hangzó heves csengé-tyek hang zavarja meg. Nanette urholgy elsieteret, míg a báró kéz-ökökat dobott utána, miáltal vidoran fütörész-ve haladt saját lakosztályába, hol belépve a dohányzó szöböhé, egy kedélyes hang kiáltá elé „bon soir, chér Géza!”

„Ah Aladár!”

„Az bizony, és képzeld már régen várok reád.

Hallván azonban, hogy nődnél vagy, nem akaralak za-varni; hisz mennyi kellemes mondanivalója is van az ily új házasoknak!”

„Ugyan hagyj el”, kiáltott a báró sohajtva: „ha tanjja létel volna azon viharos jelenetnek, mely éppen az imént folyt le közöttünk, másképp itélnél!”

„Ah lám, már is kezdod!”

„Nem én, hanem az angyali nőm, ki míg meny-aszonym volt, maga volt a szeretet, szerénység, sze-lídség mintaképe, tem szölt ha nem kérdeztek, akkor is személtüve, nemet vagy igent rebegve, és most, most barátom maga az ördög, rossz kedvű, parancsoló, szája uyer jár mint a kereplo, egyik idegességből a másikba esik; szóval kiállhatatlan!”

„De az iménti jelenetet, melyet említesz, mi idéz-te elő?”

„Haszontalanúság az egész, unalmamban cigarettlizi-n kezdtem, o erre olyan lett, mint a furia, szememre lobbantotta, hogy merek elötte dohányozni, még pedig Ida szivarjaiból!”

„Ez utóbbi állítás igaz volt?”

„Körülbelül”, viszonzá zavartan Géza.

Aladár gróf huzamos ideg hallgatott, végre meg-szólt: „tudod micsoda darabot adtak tegnap?”

„Nem”, mondá Géza nagy szemeket meresztve,

erre az ide nem illő kérésre.

„Shakespeare „Makranczos hölgyét”, viszonzá nyu-godtan a gróf, hozzá téve: „nekem igen tetszett.”

„Szép, szép, de valóban nem tudom, hogy miért teszszék éppen most róla említést.”

„De én tudom. Kövesd noddal szemben a bosszú kátval való bűnszödot, rossz természetét, akaratosságit gyözd meg tulnyájassággal, előzékeny mosdorról. Ekkor a babérlomb tied!”

javításai legkevesebb 100.000 frt, tehát eddig majdnem 350.000 frtra került. Ha már most, — a felolvasott terv értelmében — a hátra ismét 100.000 frtot kellünk, akkor az nyerték, hogy csökkenő javítások mellett még 15 évig fenntarthatjuk azt, és akkor 450.000 frtra kerül, míg ellenben évenként által 8000 frtot eredményez, melyből még a két háldívszámú fizetés is levonandó. O tehát éven hárromszáz és más forgalmi eszköz felállítását jelenti. Gyógyosványok szintén a lerombolás mellett nyilatkozik és hajóhíd felállítását hozza javaslatba, mely javaslatot Zsarkó is pártolja. Hosszas vita után elvileg és egyhangúlag kimondott, hogy ezen javaslat elfogadatik és ha a megyei hatóság vagy a minisztérium ezen határozatot helyben hagyja, egy hajóhíd felállítását legfeljebb 50.000 frtra kerül, ennek lerombolására pedig akad vállalkozó, ki az anyagot magára vállalja a lerombolást. A hajóhídnak azon hátránya pedig, hogy télen nem használható, könnyen elhárítható két komp által.

Az évekig folyóttat járásper szintén egyúttal nyerte befejezést, a melyben orrommal hallottuk városi ügyész azon jelentését, hogy az egyesítő bíróság is megkötötték és pedig a város érdekeinek szemmel tartása mellett, hatalmas eljenzésbe tart ki a képviselő testület a jelentés azon pontjait, hogy a városnak még a 64 lánéz ügyvezető „mészárszéki földök” is megszereszetek.

Zsarkó Antal indítványára folytán Gombos Gábor polgármester és Mikócsy ügyésznek a képviselői testület jegyzőkönyvéhez közzesztet szavaztak, (hát a másik ügyvezető Szabó Lászlónak?) melyről most nevezettek meghatározott hangon közszentel mondtak a közgyűlésnek. Dr. Pertics ügyvédnek, mint a perben nem állott felek képviselőjének a vezérbírálat 3000 frtot szavazattal meg, kár volt ily nagy összeget megszavazni, de ha ezen összeg e perben az utolsó tiszteletét, akkor szemet hunyhathatunk.

Nálunk az ovodában a vorhely járányiszoraleg kívülről, hatóságunk azokat, valamint az iskolákat is bezáratta. Van még nálunk egy intézet is alakulában, t. i. egy takarékpénztár és népkönyv, mely 1000 darab 100 frtos részvényre lenne alapítva, az alakulás élen több zentat kapózat és szakértő áll, kivánatos volna, hogy e harmadik intézetet létesítsünk, talán a nagyobb concurrentia kieszközölés, hogy népkönyv olvasóhely juttasson. A részvényeknek két harmad részre már jegezzve van.

Jóvá városi közgyűlésen a városi segély- és kezelő-személyzet fizetés javítás iránti kérésnyé fog tárgyalatni, ajánljuk közgyűlésünknek partolozni figyelmébe.

— r. l. —

Culturbölcsészeti vázlatok.

(Folytatás és vége.)

A holt, önmagában télen, melyet lét csak az emberi elvont gondolkodás phantázja. Még a sarkvidék jége is önmagában csupa rezgés. A mindenség a rezgo, tevékeny, feszítő, érzelmi parányok elválhatlan lánézata. A mindenségben nem önmaguk emelőfoga haladt, hanem csak az érzelmi élet számtalan fokozatát, a szervesen felszoro-parányoktól, a melyek egyenletesen egymásra feszítve, a tért egyenletesen betöltve, a kristályos szabályos alakjait alkotják. — az agyvelo gondolati tevékenység, a mely gazdagon fejlesztett szervezeteiben az érzelmi tények egy mindenségét intenzív egységekben szemlélteti. A gondolkodás csak az érzelmi tények saját összefüggését és vonatkoztatását az érzeltség saját universalitását szemlélteti. Azért, mert a gondolkodás csak az érzelmi tények tárgyiszertint összefüggését szemlélteti, évenyvel bírnak a gondolat, az érzés és a nyomonlátás törvényei minden valóságban, és törvényei azok a csillagzatok, valamint a parányok mozgásának. Az emberi gondolkodás maga is csak az atteinthetetlen gazdagságban és egységes áttekinthetetlen kifejtett universalis érzeltség.

A gondolkodás egyszerű létalapja nem rejtozik el

„Az nekem mindegy”, parancsolá Olga, „én akarom, s ezzel vége.”

Nanette szomorúan távozott.

„Már előre orvendet, mint fog boszankodni az ibolyák miatt”, nevette magát gonoszul Olga.

Géza bár éppen most lépett neje szobájában, ki ezüst szövési creme ruhájában, ibolya csokorokkal ott állott a velenézi tórk előtt.

„Nos, hogy tetszem önnek?” kérde gyönyöslővel Olga, várva mint fog férje veszekedni, meggelodni rögtön. Géza nyugodt mosolyhal nyúlt moncolja után és rövid perc után udvariasan mondá: „hellissima, ön elragadó, eskoelni való ma, ez elegans szép toilletben!”

Olga hitetlenül pillantott férjére. Valjon csakugyan Géza beszélt így, vagy más?

„Es még ezek a remek illatos ibolyák”, mondá Géza, akajkhoz vité egy csokort, míg magában minden ibolyát a pokol fenekére küldött.

Olga értelm kezdé, hogy férje tréfál, mondogva mondá: „ugyan ön dicsér engemet, ki a szép lidának annyira rabslolgója, miszerint még a cigarettjeit is szívja!”

„Ön ismét esalodik kedvesem”, mondá finom mosolyhal a férj egy aranyozott casethhez lépve: „nézze a cigaretté az önöböl volt.”

Olga legyozve, pirulva tekintett férjére, ki nevette kezébe dalolni „la mascotte” dalát: „töled azt kérdezem, enyém vagy-e még édesem?”

Nevette trillazott vissza Olga: „Hisz Peppi te azt jól tudod, hly szíven nem változt.”

„Ennyi bajt egy cigarettért!” „Tant de bruit pour une omelette!” kaczagott Géza. Ezzel a béke szent volt, bizonytalan idöre.

Kun Melania.

érzékföltölti, vagy emberföltölti magasztosság homályában. Nem! Minden gondolkodás alapanyaga és alakító őserjeje leplezettlen felszök ellottunk a gondolkodó egyed saját fejlődésének, valamint a faj az emberiség gondolkodásának fejlődésének.

Nem a hitrejeltség, a mystika éhez szálló köde az, ezen létalap a melyből minden gondolkodás származik, a profán megvetett érzékiség maga. Az érzeltség a szellem és őseret ezen bölcsége, azon szerény csira, mely a természet „melyében” a valóság talajában meynyzik, egy talajban minden valósággal, melynek sülly alappól felszárított, mielőtt a gondolat alkotása örösi fához hasonlóan elágazott az abstractio magas áthérben.

Es valóban ezen érzes immar megragadta az emberi szellemet. A bölcsészeti speculatio menybeszáguldo hypothésisből megnit ezen egyszerű solid alapra terekszik vissza, az érzeltség, a tapasztalat alapjára. Ezen egyszerű mélygében ledezi fel végre azon ködök sülly, magasztal egész lényét és titkát. Az emberiség saját ismeretének tökélyét csak így valósítja, a midőn leszáll az egyszerű természetalap ezen mélybe, a melyből egy végtelenül bonyolult érzeltség sülly alakjai kifejegeztedek és holt, szilárd képleték látszatát kölcsönöztek. Az ősermet napvilágra, mely mindéig önmagát és minémet egy zavaros ködön rejtett el, felmárad végre az emberiség előtt, az érzeltség közvetlen világozásában.

Ha tekintélyhát alatt az ontudat oly alakjainak alapekntit való vak elfogadását értjük, a melyek évezredek bonyolult termékei és így a cultura granté oszlopaitként megállapodni látszanak, akkor a mi törekvésünk minden tekintélyhát ellen irányul, lépjen az fel akár a mythus szentésg ovével környezve, akár őserégi bölcsesség fogójába burkolva. Az universalis szemlélet ezen egységes áttekinthetében eltűnnek az egyedi érzelmi alakok az abstractio ködében, úgy mint a léghajónak föld és tenger ezen általános áttekinthetében csak nyugvatom szemléltetnek, a mely az alatt pezsgo életet nem sejtíti és távoli hegytájékek áthérbis kékes felhők képmében tűnnek elő. Így létesülnek az abstractio alakjai, a melyek nemcsak a religio és tudomány terét, hanem a jog, köteletség, erkölcsiség, lelkiismeret stb. alakjában az ember gyakorlati életén is uralgának. Ezen alakok lassanként létesüléseit az érzeltség alappól eltveszti az ember végre szeméi elől, úgy hogy ezen alakok emberföltölti és érzelktölti hatalmaként látszanak benyulni az ember minden gondolkodásába és életébe. Kímálatlan leborul végre az ember a porba saját képeleleteinek tulhatalma, saját agyának teremtményei előtt. Így keletkeznek az érzelmi élet és szemleleltől fokozatosan a tekintélyhát kimagasló alakjai, a melyek előtt minden egyedi éltűni létszék. Pedig mégis a tekintély ezen dicsőfnyének, midélen fensőség és magasztosságának titka csak az érzelmi élet egy roppant gazdag összetételében, csak évezredek fejlődés és eloroklásában rejlik. Az érzelmi tény maga azon legezyszerűbb, a mely önmagában cleségese a legnagyobb szűrből valóítására.

A művelődés története tenyleg mai napig a tekintélyhát alakjai fejlődésének története. De a tekintélyhát, ezen bonyolult alakok tudatában, egyuttal ezen alakok eredeti természetével való tudatosság és szellemi vakóság. A tekintélyhát az emberi őnsmeret hiánya, — a természetföltöltiségnek látszó természetellenesség uralma, a mely az ősermet világot ép úgy homályba borította, valamint az emberiség életét meggyalázta és nyomorította tette. A tekintélyhát korszaka, a mely a jelenig terjed, emelőfoga az ősermet korszaka, de csak a legnagyobb természetellenesség és valótlanság árán; az ember megdicsőtésének korszaka, de csak legmelyebb gyalázata árán. A tekintélyhát korszaka történelmileg és tudományilag felgöga a cultura, mint félcultura korszaka, az émeleti és gyakorlati barbarság kora.

Amint ezen kor világozétében a tárgyak saját tevékeny autonóm összefüggésének szemlélete helyett természetföltölti önkényhatalmak foglalkal helyt, úgy az ember gyakorlati társadalmi életében az ember leigazasa, és hasznosításának pusztá középsévé való lealacsonyítása valosodik itt meg.

Szemlelni fogjuk miként létesült az agyvelo plasmában az ősermet, mint fejlődik az érzes, a képelelet a gondolkodás működése, a nepek ősi meséi, az istenek örösi phantomai, az elvont gondolatok aethericus alakjai. Kisérni fogjuk az embert, a mint az évezredekben keresztül az ontudat egyszerűbb fokain, barbar korszakok delvalóságában keresztül nemesebb és vilagosabb ontudat magaslatai felé tart. Az emberiség paradicsomát nem a mesék ködös múltjában barbar évezretek romjai között, hanem emberhez méltó vilagosabb jövőben fogjuk keresni.

Az ember őnsmerete a nagy feladatt, melyet ezúttal kitűntünk. A bölcsészet nagy feladata nem a képeleletek és ábrándok országában való kalandozás, hanem az emberi lénynek megismerése, legtitkosztribben nyilvánulásának az érzeltség és valóság alapjára való visszavezetése, a mely ezúttal korlított nap a természet-tudományval.

Miként a tavaszi nap az egész természetet átalakítja, úgy megvilágítja az őnsmeret az ember beleleletek világot, áthatja és nemesebbíti az ember társadalmi életét, a ki végre is a régi sötétség képeleleti alakjából kivetkőzve, egyuttal a barbarság szennyvetet lerazza, és egy nemesebb cultura valóításához fog.

Színészetünk.

Ha valaki színházunk látogatottsága nyomán akarja megítélni a közönség műveltségét s a szep iránti érzelket — pedig vannak jámbor emberek a kik megengednek maguknak ilyes indídot, — az ugyan bizonyossá kétségkedező véleményét formál e részben magának. Feltehető a közönség és részvételen; csak igen kis részben szolgálhat menteségre, vagy nagyvárására a rövid ugyan de tartalmas farsang, no meg talán a párszi bürze-krisis is, azzal is lehet causalis nexusban. Valóban, mielőtt a tervben levő állandó színház fundamen-

tumát leraknák, vegyék még egyszer fontolóra az intézői, hogy Thalia helyett, nem-e valamelyik népszerűbb isten-asszonyának kérés szentelni az emelendo csarnokot?

Ha színeszintek irányában a kritikának színtől alacsonyra fogott mértéket alkalmaznánk, a milyen mérvű pártolást tanúsít Zombor város értelem községe a színművészet iránt, akkor a legutóbbi díszetek hal-maszaval árszantok el. De még a helyes, s hasonló provinciális színeszettek szemben jogosult szempontból itélve is, színeszintek, eltekintve az apróbb, jó részben nem is művészetű rovására eso fogyatkozáskaitól, élvezhető előadásokat tartanak, s a méltányos igényeket teljesen kielégíteni képesek.

Ügyesgökönek kétségtelen bizonyítéka az „Egy magyar huszar káplár Böcsben” esztörtői előadása. A gyongve és a színházlátogató közönség előtt különben is eléggé ismeretes (csak tudunkkal, ez alkalommal már 3-ik előadását érte itt) darab előadásán a közönség mind végig jól mulatott. Jakabfy né, Terecz szerepét helyes felgöszall, taláiban alakította; játékában van routing, elegancia; hangjában azonban valami sajátságos, enekés szerű vontatottság van, kivált nagyobb mulatok kifejezések arézheto. Takorai, Vendelin bölcsesség józói, élénk humor ábrázolásával a közönséget helyel-közrel kacagásra indította. Kovárin sokoldalú, tehetséges szereplő, minék ez uttal is jelet adta a baroness gyöngve. Kovári is jól adta szerepét (Lampert háziúr), de a nemet accentus utánzásának ninesen érthető, nyilván szerepmulátást akarta palastolni. A többi szereplők sem lehet a dicsőítést megtagadni. Kisöb nagylelkű szerepeikben mind elismerésre méltó igyekvőket fejtettek ki. Általában az országzó előadás, s gondos szerepmulátás mindnyájunk közös érdeme.

Még csak a színlapra egy megjegyzést. Készségű elismerjük, hogy Jakabfy né teljes színeszint, s a társaságunk igen előkezo tagja; azonban sem ezt, sem azt a körülírtást, hogy a directorának a felszöge, elég indokot nem tartjuk arra, hogy nevét következő esztendő vas-kosbál betűkkel nyomassa a színlapra a többjével.

— Y. —

KÜLÖNFÉLÉK.

F. hó 9-én lesz színtársulatunk legkiválóbb tagjának Jakabfy né Katalin asszony jutalomjátéka. Ez alkalommal Györi Vilmos kitűno népszerűnne a „Nótás Katalin” adatik. Fölösleges volna mégis a darabot ajánlómunk közönségünk figyelmébe, hiszen annak gyönyörű dalait már széles e hazában mindmennyit ismerik, míg szövegét a fővárosi lapok ismertetései után elképzeltethjük magunknak. Mi csak a jutalmadandó iránt kívünyk fel a közönség figyelmét, a ki azt teljes mérvben meg is érdemli. Színtársulatunk a közönség úgy is közönyösen támogatja, jutalmazza tehát azt, a ki erre minden bizományal érdemesnek talál, hogy némileg helyre hozza hibáit.

Botrány a futezán. Mi ugyan nem voltunk szemtanúi, hanem másoktól hallottuk, hogy a futezán valami temetés-féle menet vonult végig. Parasztokés a ravatal, rajta födeltelen a remtó halott, a kit megemgertek, körülé s utána nagy néptömeg. Alifoltag a popa nem akarta volna neki megadni a végtisztességet, mert természetellenes halállal mult ki. Ha ez vallási dogma, akkor nines hozzá szavunk. — de ha csak pápi szeszely, akkor megrovandó. Ezevibránt nagyobb megvívást érdemel rendorségünk, a melynek figyelmét az ilyesmi kikérik. A városban általános a megbortorokozás.

Apatinban mult hó 29-én tartotta a II-ik apatini önszeglyozó szövetkezet közgyűlést, melyen a tisztviselők megválasztatása s az alapszabályok megállapítása tárgyaltattak. Az igazgató nemkülömben a pénztárnok és könyvelo egyelőre meghagytak ideiglenes állásukban míg a belügyminisztérium az alapszabályokat megrosít. Megválasztattak: igazgatóhelyettesül, Schreiber Péter Bizottsági tapok: Lippert János, Schreiber József, Helt József, Lorch Nándor, Horn Frigyes, Schwager Mihály, Pfeiffer Henrich, Kovozics Ignác, Leideicher János id., Heppert János id., Elman Péter, Udvari Vendel, Horn János, Kleon Pál, March Nándor, Schieber András, Bogner János, Band Antal, Lovacs Venczel, Ellenorok: Radocsics Lajos, Bischof János és Schreiber Nándor. (G.)

Az apatini sörházberlok a Dunától a sörházig egy vízvezetéköt építettek, melyhez a kedvezo jó következtében már hozza is fogtak s valószínűleg tavaszig a munkával készen is lesznek. (G.)

Kellert, az apatini önszeglyozó egylet pénztárának megrabolját mult hó 30-án Zomborba, a megyeház fogházába áthelyezték. (G.)

Lapunk mai számból a „Kulai úrhéres ügyhöz” felirattú ezikk terhény miatt kimaradt.

Mérgezes. Plansits Szimo helyb. lakos. Tüner ugyancsak helyb. lakostól különböző fizetési kötelezettségnek teljesíthetési czéljából 1000 frtot vett kölcsön. Aznap estején azonban a pénzbirtokában erőt vett rajta a mulatozás vagy s barátságjal Matarityi díjnokkal egy kétes hírű kormsába ment, hol azután a kormsárossné Jancovics Anna és leánya Drága kezeibe kavejába bódító szert keverték, melyből csakhamar roszul is lett. Ekkor kifosztották pénztétől s az ott eszkáiban megletele rendorségnek adták át, mely is kórházba szállította a hol még az éjjel fél 11 orakor meghalt. A tettesek már a hívósnak vannak, de a pénzből még 800 frt hiányzik.

Patriárka és rabbi. Löwy Dávid yukovári rabbi Angyelic patriárkának, mivel még a hatvanas évekből ismerős, intronizációja alkalmából mult hó 22. évődikó táviratát küldött, s e táviratában két bibliai passzusra utal, melyek a pillanat magasztosságára a fenkölt méltóságra és a pápi hivatal feladatára céloznak. A következő nap-on a rabbi következő távirati választ kapta: „Nyájás megemlekezése és szívbéli szerencse kívánata kiváló halára kötelezlek. A jószág Isten álja meg az Ön tendenciáit és koronázza a polgári egyetértést.” Angyelic, patriárka.

Egy bajai távirat fekszik előttünk, mely demencia-lapunk mult számában közölt azon hírnökét, hogy Paskus Ignác a Dunába vetette magát. Paskus 150,000 firtot elskikkasztva megszökött. A főkaptányvisg rögton sürgönyözött a székelyra minden irányában, leirva a szökvényök külszínét. Allitólág Lipésében el is fogatott s most nozzak vissza, hogy érdemlett jutalmát vegye. Tegnapieott reggel megjelent a rendőrségnel Freund Zsigmond väci körut 28. szám alatt lakó gabonakereskedő cég egyik tagja és eloadta, hogy Paskus nekik is ügy-nökük volt és 30,000 firtal tartozott. A cég csak nem-rogg küldött neki 100,000 firtot gabnavásárlások végett. Paskus nos ember és három gyermeke van. Tettének indító okát nem is sejtik. Tegnap ismét az a hír terjedt el, hogy Paskus valahol a Dunába ölte magát. Paskus ahasony, gyenge testalkatú vörös arcszínű, fekete hajú, rövid fekete bajszú, simára borotvált arcú. Öltözete egészen modern. Beszél magyarul és németül.

Színházi hír. Jakabffy szimáigazgató és egészen új művet is be fog mutatni Zomborban, melynek szerzője a művet neki adta. A darab címe: „Szerellem” szomorjáték 5 felvonásban. Hír szerint a szerző egy fővárosi journalista; magát a művet nem ismerjük. Mikor adatik, azt a színpadok fogják megmondani.

Drach Antal apatini káplánról, a lapunk mult számában közöztett újdonság folytán többen nem a legkedvezőbb tudósításokat küldik be. Allitólág o egy meg-öröztet antisemita lenne, a ki e tévélgyészt minden áron be akarja oltani tanítványai szívébe. Nem közöljük még a tannódszeret esű világitásba helyező czikkel, mert alapsob információt akarunk beszerezni. De ha ez áll, — akkor kötelelességünknek ismerjük felhívni reá a tanfolygoló ur figyelmét, s megmozdítunk minden követ, hogy az igazságnak elég tétessék.

Bajáról írják lapunknak a következő rémesetet: Aranyos Markus gazdag bankár január 31-én kirabolta-tott. A rablók pisztolyt szegyezve mellének kényszeríték, hogy phosphoroldatot vegyen be, mit Fischer meg is tett, mire bottal addig ütötték, míg azt hitték, hogy meg fog halni. De Fischer visszanyerte eszmeletét s az orvosi segély folytán életben is marad. Még az nap elfogták a rablótak a kiknél 275,000 firttot találtak. A rablók neve; Engländer Samu és Márk Andráis, az elöb-i foglalkozásnékülki mészáros, az utóbbi paraszt. Mindkettő a szabadkai kir. törvénszék elővizsgálati fogságában elmélkedhetik már most az enyém és tied közti különbségről.

NOVELLA-TÁR.

Letépett lilium.

— Beszély. —

Írta: R. J.

(Folytatás.)

A kofállal kerített angolkerthe beszorított, rend-szeres tenyészésre kényszerített természet, valóban édes anyját helyettesíté Esztikének. Ott sétált, baragolt, mulatozott, ábrándozott, andalgott, játszadozott, hevert, aludt is és élte világát az ártatlan hajadon. Sok mindenfelet hallott, tanult édes apjától, de vajmi keveset látott s tapasztalt. S jó volt itt neki . . . Boldogul élt, és soha se hitte volna, hogy elre kehet az ember agyában e, szörnyüségés rém, mely lassanként kilop-kodja a szívből a nyugalmat, a megelégedést, a jóindulatot, — mely belekúll a szívébe, eszében az elzortt nemes érzelmekért, fekete szenvedélyeket, gonosz vágyak, sóvárgók, szomjas ohajokat . . . Egszölő: a gondot nem ismerte. A jó, s hébe-korba bizott kissé zsbéhes Komondoros, az öregapa, annyit össze-vissza beszelt neki jó s rossz szellemekről, a jóistent s számtalan va-zárlású; a szenteket, kis angyalokat, az örögöt, a boszorkányokat, vagy még a kísérteteket is, mind, mind szóba hozta, teszegette, magyarázta, hogy szint va-zogott a lányak bele a foga. Lett is előlétes, félnék egy ideig, de jószág, tisztasága önértében nyugodt, s minden képzeltého rosszát előre is kikacazó lényvé változott át, s még o tudott valami vigasztalót a keser-gésre halogzó öreg számára.

Hgy, nol s még több szavunk is van annak esze-telésére, hogy melyek élte le Esztike tizenhat tavaszát? De hol ohaték lenne a sok szó, ha ennyiből is kiépheti

a gazdag fantazia a lerakott vázat? Esztike mezei lilium volt, s a mezei lilium nem fűrök tisztább harmatban, mint Esztike lelke, ártatlan kedélyének forrásában.

Aranyos Bálint nagyon is meg van magával elégedve. Szörül-szóra megállotta elveit. A lányka felhött s hát megcsontosodott benne az erény, a jellemesség, már most az élet ezírlának adja át, adja oda a létköz-delmeknek, talájon számára férjét, a kit boldogga teszen s a ki őt is boldogga tudja tenni, — mivel hogy az o földi czéjja nem lehet más, mint hűségés hitvesség, igaz, nemesszivü anyává lenni.

Ilyen nevelési elvei voltak Aranyos urának.

S bármennyire vizsgáljuk is azokat, benne nagy hibát nem fogunk találni, csak egy mint a Rousseaux „Emil”-jében. Az is szép s jó volt, ez is szép s jó el-méletleg, de a gyakorlatban . . .

Nóde nem vágnak az események elé!

II.

Egy napon, körülbelül két és fél hóval az előtt, hogy eseményünk fonaltól felvettük, négy lovas hintó robogott be a komondorosi kastély udvarára. A bakon libériás kocsis, inszült, a hintóból két sajtáságos kül-sejü ember lépet ki.

Az egyik testhez álló magyar-öltözékű, mint egy 24—25 éves ifju volt, esoinas kipődört bajusszal, kor-mosetét kórszakállal; másik czifra ruhába bújtotott, füres, kis torzomboros törpe emberke volt, öreges arccsal, vigyorgó széles szájjal, lábíg éró majom-ke-zekkel.

Az előbbi tán Adonis, az utóbbi egy újabb Quasi-módó. De mondjuk meg: az előbbi Bányavidék Aladár báró, az utóbbi gronja, vagy jobban mondva bohóca. Fries, még a megholdogult báró szolgálatában állott, s a 10 éves Aladár urát kísérte Párisba, hol mindez ideig vele együtt élt, hivatást teljesítve (?) s midőn az öreg báró elhalt, vele együtt haza jött.

Aranyos Bálint levélből értesült a fiatal báró jöve-teléről s megett minden elokészület annak elfogadá-sára. A levélből tudta, hogy Aladár urf csak megpiheni akar ösei kastélyában, beszélni a hű kasznárral, kit szolgálatában megtartani, az öreg báró végrendeletilag meg-hagyta. Csak rövid szemlélt óhajotott tartani e bitoka rendje fölött s azután mintegy órányira fekvő falusi kéj-lakaba készült vonulni, hol a míg kedve tartja, tar-tozókúdi is fog.

Aranyos Bálint ezt a látogatást, hivatása körüli sügy-nek tartotta, s nem közölte leányával, mint a hogy ilyesmit nem is szokott közölni vele.

Esztike különben nem is volt szobájában sem az udvaron, midőn a hintó berobogott. A kertben andalgott virágágyai között, s tolltötte idejét, a mint régtől megszokta volt.

Aladár urf kifogástalan külsővel bírt; de milyen volt a lelke? . . .

Fries a milyen esufos, utalatos külsővel, olyan esufos, utalatos lelkülettel bírt. És Aladár urf tanít-ványa volt Friesnek. Egy daemón, a ki gyönyörködik saját gonoszságában. Ha tükörbe nézett, még mindig vigasztalhatta magát, hogy: mégsem vagyok oly esuf színben, mint a milyen a lelkem. Fries ördögös mes-tertséget özött. Szerette megméltyezni környezetét. S ehhez esodlatos módon értett. Adott hozzá való szép tehetséget a természet, vagy hogy agya fozte ki tervei-nek sikerét.

(Folyt. kov.)

Szerkesztői üzenetek.

W. I. k a Bazán Elkaldok Híreket körök. **M. M. Budapest.** Csak veged be s küld bátran, Közölni fogom. Az eddigi ügyesen van írva, — csak több humor kellene bele.

H. L. Zenta. A kívánt intézkedést megtettük. Lesz-e fo-ganajta?

„Zsidóbarát” Apatin. Semmit se adunk anonyim levelek-re. Mi nem ismerjük személyesen apatini levelezőket, de azért puszt-a állításoknak hitelt nem adhatunk. Egyebánt a Don Scorpio-féle közleményt nem o írta, hanem egy általunk jól ismert hely-beli. A levelein holmi „zsidó értekek”-rol is szó van. Hímetek mi nem ismerünk. A zsidóságunk ezidepig nincs a nem lehet más érdeke, mint a magyarságunk; ha pedig lenne, mi azt egyoly kegyetlenül fogjuk ostarozni, mint az oklatan antisemi-tizmust.

G. L. Apatin. A kért példányt utnak indítottuk. A másik kérdésere választ nem adhatunk.

Felelos szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

A legjobb hírek örvendő és a fogyasztó által legkedveltebb

sajtó-élesztő

aholtrótnál 70 krajczárjával kiloja kapható.

Posta rendelvények utánvét mel-lett azonnal foganatosítottanak.

Tisztelettel

Schlesinger S.

4—2. Izsákereskedő, a szerb templom épületében a zombori kereskedelmi és ipar bank alatt.

Legújabb feltűnést keltett

TALÁL MÁNYOK!

Fehér mellszörp,
köhögés ellen.

G. A. W. Mayer tól Boroszlóban. Egy üveg 50, 90 és 1.80 kr.

SZAPPAN KIVONAT,

mely a szappant nélkülözhetővé teszi, **csonagja 10 krétt,** használati utasítás a csomagon létezik.

Keményítő fénymáz, (Stärke Glanz)

finom fehérneműeknél meglepő eredményt hoz létre. **Csonagja 10 kr.**

Bäuchler-féle kiváló finom

indiai cseppek fogfájás ellen.

Egy üveg ára 35 és 70 kr.

Kaphatók: **HEINDLHOFER RÖBERT** fűszerkereskedésben **Zomborban.**

Postai rendelmények pontosan teljesítettek.

Nadasch, Muzsik és Partlics

könyv- és könyvnyomtatás.

ajánlja nyomdászereit a n. é. közönségnek, melyek oly gazda-gon vannak ellátva mindenmü nyomtatvány elkészítéséhez szükséges szerelvényekkel, hogy a

legfinomabban és legizlésesebben

készítendő munkák a **leggyorsabban s legolcsóbban** eszközöltetnek.

Vidéki megrendeléseknek pontosan, gyorsan s lelkiüs-meretesen teszünk eleget.